

ΜΝΗΜΕΣ 1974

«Είμαι η Μαρία Γαλήνη και είμαι 67 ετών. Το 1974 ήμουν 25 ετών. Τα ξημερώματα της 20^{ης} Ιουλίου ξυπνήσαμε ακούγοντας βομβαρδισμούς και ανοίξαμε το ραδιόφωνο για να ακούσουμε τις ειδήσεις. Το ραδιόφωνο μετέδωσε ότι η Τουρκία εισέβαλε στην Κύπρο. Αμέσως, βγήκαμε έξω με κλάματα για να δούμε τι συμβαίνει. Μετά, το ράδιο κάλεσε σε επιστράτευση όλους τους άντρες που μπορούσαν να κρατούν όπλο για να αντιμετωπίσουν τον εχθρό. Εγώ τότε ήμουν έγκυος 5 μηνών. Ο άντρας μου βρήκε τα ρούχα του στρατού και πήγε στον αστυνομικό σταθμό της Κλήρου για να πάρει λεωφορείο να καταταγεί στο τάγμα του που ήταν στο Νέο χωριό Κυθραίας. Σε λίγο βγήκα στον δρόμο με το μωρό για να τον δω την ώρα που θα έφευγε με το λεωφορείο. Μόλις βγήκα στον δρόμο όμως αντίκρισα και πάρα πολλά αυτοκίνητα γεμάτα με οικογένειες με νεαρούς που πήγαιναν στα βουνά αντί στον πόλεμο. Τότε κατάλαβα ότι ήταν προδομένα τα πράγματα και έκανα λάθος που τον άφησα να πάει στον πόλεμο...

Σε καμιά ώρα περίπου βάλουμε κάποια πράγματα στο αυτοκίνητο και πήγαμε στα χωράφια γιατί ξέραμε ότι κινδυνεύαμε από τους βομβαρδισμούς. Εκεί βρήκαμε σχεδόν όλους τους συγχωριανούς μας. Μετά ήρθαν οι πραξικοπηματίες και μας είπαν να κρύψουμε τα αυτοκίνητα γιατί θα τα έβλεπαν οι Τούρκοι και θα μας βομβάρδιζαν. Αργά το απόγευμα επιστρέψαμε στα σπίτια μας. Το βράδυ βλέπαμε αναμμένες φωτιές στα βουνά του Πενταδακτύλου.

Την Κυριακή άρχισαν να έρχονται πρόσφυγες. Συγκεκριμένα στο σπίτι μας είχαμε περίπου 100 άτομα από το Δίκωμο όπου είχαμε συγγενείς. Είχαμε τόσους πολλούς που δεν είχαμε χώρους να τους βάλουμε και κοιμόνταν στο πάτωμα και στην αυλή. Για όλους αυτούς μαγειρεύαμε σε μεγάλες κατσαρόλες πολλές ποσότητες. Στρώναμε τραπέζια σαν να είχαμε μεγάλο πάρτι...

Εν τω μεταξύ εγώ αγωνιούσα που ήταν ο άντρας μου. Τη Δευτέρα έγινε
εκεχειρία και ορισμένοι στρατιώτες επέστρεψαν πίσω . Τότε εγώ ρωτούσα τους
στρατιώτες αν είδαν τον άντρα μου αφού ήταν μαζί του. Όλοι μου έλεγαν ότι ήταν
καλά, αλλά αυτός δεν ερχόταν...

Στην Κλήρου εκτός από τα σπίτια φιλοξενήθηκαν πρόσφυγες και στο Δημοτικό
Σχολείο. Ο Ερυθρός Σταυρός και το χωριό μάζεψαν τρόφιμα και έδιναν στους
πρόσφυγες να μαγειρέψουν να φάνε. Τους έδιναν κουβέρτες και σεντόνια διότι
κοιμόνταν χάρω.



δικοί μ μας

θάψαμε στο χωριό με τιμές ήρωα.»

Παναγιώτης Γαλήνης, Στ'